

igaaer mod et æret Medlem, som ikke nu er til Stede, grunder sig paa en ligefrem Misforstaaelse. Spørgsmaalet er jo, om Tilstanden er saa uheldig her i Landet i den paagældende Retning, at man maa søge den ændret ved nærværende Lovforslag. Motiverne indeholde nogle Oplysninger om, at der i Virkeligheden er noget Galt paa Færde, og det er jo i Virkeligheden heller ikke ubekendt, at der i den daglige Handel forekommer jevnlige Tilfælde af Forfalskninger, saaledes af Mælk og Kjøb o. s. v. Men jeg er tilbøjelig til at tro, at dette ikke er det sædvanlige, og at Bedragerier ved Salg af Levnetsmidler af grovere eller finere Slags ingenlunde ere Reglen. Jeg tror med al Uænskhed af den Barme, hvormed Sagen er bleven behandlet ogsaa paa et tidligere Stadium, at man har været noget for tilbøjelig til at tro, at der var større Fare paa Færde, end der i Virkeligheden er. Der er i Landssthingets Betænkning omtalt Misbrug, som skulle være forekomne; men jeg tror, det kun ganske undtagelsesvis har været Tilfældet, og der er ogsaa omtalt Misbrug, som jeg tror ikke eksistere. Jeg har søgt at skaffe mig Kundskab om det omtalte fiberiske Smør, men jeg tvivler paa, at det kendes udenfor Landssthinget. Der sker ganske vist Forfalskninger og Bedragerier i Smørhandelen; men man skal dog tage sig i Agt for at vække Frygt for store og ulukkebringende Forfalskninger og Misbrug, som jeg tror i Virkeligheden ikke finde Sted. Jeg veed nok, at der er Noget, der hedder russisk Smør, som kommer hertil i en mindre heldig Tilstand, men som dog maatte forbedres her, og ved Salget udgives det vel ikke for Andet, end hvad det er. Smidlertid er dog vist Lovgivning i den Retning nødvendig, og det i et dobbelt Diemed, dels for at værges sanitært, og dels økonomisk. Det følger af sig selv, at disse to Sider undertiden smelte sammen, saaledes, at snart det Sanitære, snart det Økonomiske er det overveiende. Der er anført et slaaende Exempel, jeg tror af den ærede Justitsminister ved Forelæggelsen, nemlig Salget af sød Mælk, i Stedet for hvilket man faar opspædt Mælk, som i og for sig ikke er skadelig for Sundheden. Der kan være Mennesker, som have bedst af sød Mælk, og Andre, der have bedst af Mælkvand (Bisald af Kjøb). Ja, det ærede Medlem giver mig Ret deri. Opspædt Mælk kan altsaa i og for sig ikke siges at være skadelig for Sundheden; men naar man giver den til spæde Børn, som skulle have et koncentreret Næringsmiddel saaledes som Børn og alle Pattedyr behøve det i den yngste Alder, saa er Forfalskningen af en dobbelt Virkning, da den spæde Mælk virker skadelig paa Barnet, fordi dets Føde skal indeholde et vist Kvantum nærende Stof. Her er altsaa en Sammensmeltning af de to Momenter, og jeg tror derfor, at dette Exempel er overordentlig heldigt valgt. Det er maasse det eneste,

der kan anføres af den Slags. En Forening vil ofte finde Sted af de to Momenter: det sanitære-hygieniske og det økonomiske, men Spørgsmaalet er nu, hvilket af dem der er det mest fremtrædende, det, som mest gjør sig gjældende ved Salg af Levnetsmidler. Jeg tror nu, at det, der hyppigst sker, er et Attentat paa Folks Pengepung og kun sjeldnere et Attentat paa deres Helbred. Jeg er bange for, at naar man giver en saadan Lov som denne, vil Loven fremme Noget, som nu ikke sker — ved at fremme et Gode, fremmer man jo tidt ogsaa noget Andet. Folk, som give sig af med at forfalske, ville mere end hidtil blive nødte til at tage Remien i deres Tjeneste for at undgaa at blive opdagede. Derfor maa man stærke Undersøgelsen og gjøre den grundig. Smidlertid tror jeg, at det Økonomiske vil være Hovedsagen, og at det hovedsagelig vil blive som et Attentat paa Pengepungen, at Bedragerierne ville fremkomme. Dette er ganske vist Noget, som er værd at afværge. Men naar henles hertil, tror jeg, at det er tvivlsomt, om det er principielt rigtigt at bringe Sundhedskommissionens Medlemmer og Embedslagerne ind i Loven som selvstændige Undersøgere. De staa jo altid i et vist Forhold til Politimesteren og til Politiet, og deres Bistand vil kunne paataldes af dette; men jeg tror ikke, det er rigtigt at give dem en selvstændig Stilling, som det er fket i Loven, saaledes at de som selvstændige Undersøgere kunne befatte sig med Undersøgelserne. Det er ikke klart, om man tænker sig — det er § 2, der omtaler dette Forhold — at det skal være for at tage Vareprøver ud, at de skulle have denne Selvstændighed, eller om det er den første Undersøgelse, som de skulle møde til. Jeg er mest tilbøjelig til at tro, at det er det Sidste, som nærmest maatte ligge for dem. Det er et stort Spørgsmaal, om man vil erkende, at det sanitære Moment i Lovforslaget har en saa stor Betydning, at man bør tildele dem en selvstændig Rolle. Jeg for min Person vilde være meget tilbøjelig til at tro, at det Rigtige og Nødvendige vilde være at give Politiet en Bemyndigelse til at føre et almindeligt skarpt Tilsyn paa det første Stadium, og saa at overlade Politiet at vinde de dertil fornødne Kræfter. Den Undersøgelse, som skal ske efter dette Lovforslag, er jo delt i den første og den anden Undersøgelse. Den første Undersøgelse omhandles i §§ 1 og 2, den anden Undersøgelse, nemlig Laboratorieundersøgelsen, omhandles i § 4. Jeg lægger den absolute Vægt paa denne sidste, thi det er Hovedpunktet. Hovedpunktet er at faae en sikker videnskabelig, teknisk og troværdig Undersøgelse bragt til Stede, og at faae et Apparat, som kan foretage den, og jeg skal ingenlunde benegte, at det i alt Fald foreløbig kan være rigtigt at blive staaende ved et enkelt Statslaboratorium i Kjøbenhavn, som jeg antager ude-